

Hommiku ja õhtu mõtted.

Mold wõib, mis muusost, oma sõlje wõtta, —
Walm tahab walmu juure jõlle tõtta.
Kord lõikus walmid soob, kas wara, hilja,
Kuid taewalikust seemnest tõnuceb taewa willja.

I.

Sa helde Isa, labfest tõnuceb pâike
Ta õõsest rahust kuninglikult nüünd.
Nüünd uni kaub ilma silma lault
Ja rõõmsa elu sisse ruttab lõik.
Su alla heidab iga hing ja elu
Ja waatab lootes tulew' pâewa peal.
Ra mina terwitan see pâewa, saagu
Nut jõundu mullle andma tema ka,
Ja wiima mind see vilka tee peal
Su taewaliku tâtukselle, Isa!
Oh lase hea mind olla, helde Isa,
Su fuju järele mind lase saada
Diglasels, puhaks, mõistlikuks ja heaks.
Oh lase teguda mind kallist wara
Mis kallim veel kui Targa mirus, mirhi
Ja matta seda hing e sõlesse!
Mind lase wabaks saada igast wiast
Ja igast walest, furjast taganeda,
Mind lase õigeet teed sin illa läia,
Ei weiske inimeste sôna kuulda,
Ja kui neid ilm ka sunreks nimetas.
Mind lase õige märgi poole minna,
Ja kui mind woorus' tee riib surma poole —
Mind linnita, et läin tad otjani.
Nii hea kui paba selles tegi elus
End ola wõitlusel walmistand,
Kui langeb õigus delus' surma:
Ja surmasli jäeb issa õiguseks.
Ja siiski selles ilmas juba saab

Woorusel rikkalt valla pandama;
Sest kelle valk wõi õnn on fest küll suurem,
Mis puhuse ja rahu tundmine?
Ei wooruslikul tarvis üle haua
Sut waata, seal ehk seisab veelgi tall
Nii mõni wali satumine ees,
Enne kui tohib tulla Isa troonil.
Ei korraga saa waelest inimesest
Uks tâteline, jumaline waim.
Wooruse hind see hingab meie rinnas,
Oh los' meid seda issa püüda, Isa!
Nii palun tâna sind, kui igapäew,
Nii kuna funni mulla fulma sôle
Mu wâsind iku viimseks kojaks wõtab.

II.

S'ust, wâgew Waim, weil pole aru saanud
Ei ükski sureline ilma peal;
Ta riinna võbjas aga leiab issa,
Et kurb küll oleks läia elu tee
Siin heitlike ilma kaarte all,
Kui mitte sinu fuju lõrges taewas,
See kindel tâbt ei jubiks läbi öö.
Kell'l tânakts õnneline oma õnne?
Kell'l faebaks oma muret leinaja?
Ja kubu läheks waene mees,
Kes lõigest ilmast maha jäetud, üksi,
Kui ta ei teaks, et keegi elab weil,
Kell südamed ja neerud tuntud on,
Kes inimeste wiga issa näeb
Ja nende headust tunnistamas ka?
Auns mees näeb ühte kullaist pâewa kiirt
Ja sõnnib selle paisle järele,
Ning selle kiirde pâike oled Sa.
Kes on see mees, kes Sinuta wõib läia,
Uks lõik mis suust ehk usust ital ta?